

Arrest

nr. 280 598 van 23 november 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en die wettelijk wordt vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 2 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient als niet-begeleide minderjarige op 5 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt in het bijzijn van zijn voogd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 8 juni 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 juni 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en vijftien jaar oud te zijn. Je bent geboren en getogen in het dorp Saracha Naglo, geleden in het district Behsud van de provincie Nangarhar. Toen je er woonde studeerde je gedurende twee of drie maanden aan de madrassa. Ook bracht je maaltijden naar je vader die op het land werkte. Een maand voor het overlijden van je vader, werd hij benaderd door de taliban toen hij in de velden aan het werken was. Ze zeiden aan hem dat jij met hen moest meegaan. Je vader weigerde, waarop de taliban weer vertrokken. Je vader bracht je hiervan op de hoogte. Je moest thuisblijven en mocht niet vaak buiten gaan. Enkele dagen later werd je vader opnieuw benaderd door de taliban op het veld en werd opnieuw aan hem gezegd dat zijn zoon met hen moest meekomen, waarop hij weigerde. Hetzelfde scenario speelde zich een week of twee weken later opnieuw af. Toen je vader een vierde keer door de taliban benaderd werd in het veld, werd hij door hen neergeschoten. Toen je hem de volgende ochtend ging zoeken, trof je hem dood aan in het veld. Vervolgens bleven jullie allemaal thuis. Als je buiten wilde gaan, zou je vlak voor je huis blijven. Je schoonbroer G.(...) nam de rol van kostwinner op zich. Enkele maanden na de dood van je vader werd je door drie mannen van de taliban benaderd toen je op weg naar de winkel was. Ze zeiden dat je met hen moest meegaan. Je ging niet met hen mee en huilde. Je vertelde dit aan je moeder en je moeder sprak erover met je schoonbroer G.(...). Je schoonbroer gaf aan om af te wachten. Een tijd later werd je opnieuw benaderd door de taliban toen je op weg was naar de winkel. Ze nodigden je uit om met hen mee te komen en zeiden dat er een mooie plek was waar ze je naartoe konden nemen. Je weigerde en ging niet met hen mee. Je zei dit aan je moeder en je moeder besprak dit met je schoonbroer. Hij regelde je vertrek uit Afghanistan. Je verliet Afghanistan en reisde gedurende een jaar tot je op 5 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je dat je gedood zou worden door de taliban. Ze zouden je immers zeggen dat je met hen moet meegaan en dan zouden ze je kunnen meenemen of je doden.

In het kader van je verzoek om internationale bescherming leg je een kopie van je taskara neer. Na je persoonlijk onderhoud bezorgde je voogd per mail de link naar je facebookaccount.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat je doorheen je verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is

derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van nood aan bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je daadwerkelijke levensomstandigheden en profiel en je herkomst uit het district Behsud in de provincie Nangarhar aan te tonen. Er kan dan ook evenmin geloof gehecht worden aan de door jou aangebrachte asielmotieven die zich daar afgespeeld zouden hebben.

Zo dient vastgesteld te worden dat je incoherente verklaringen afgelegd hebt over het feit of je al dan niet naar school ging in Afghanistan. Hoewel je eerder liet optekenen dat je voor vijf jaar naar school ging (Fiche nietbegeleide minderjarige vreemdeling W.H.(...)) en stelde dat je na de dood van je vader bang was om naar school te gaan (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 28 oktober 2020, punt 3.5), gaf je daarnaast aan dat je analfabeet was en niet naar school ging (Verklaring DVZ d.d. 28 oktober 2020; punt 11, 12). Ook bij je persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde je dat je niet naar school ging (CGVS, p. 6). Hierop gewezen, vroeg je slechts in welk document het stond dat je naar school ging voor vijf jaar (CGVS, p. 27). Er nadien op gewezen dat het belangrijk was dat je voldoende zicht bood op je situatie en dat je nog altijd zaken kon rechtzetten, gaf je aan dat er niets was (CGVS, p. 27). Het is opmerkelijk dat je geen eenduidige verklaringen aflegt over het al dan niet naar school gaan in Afghanistan. Voorts dient

aangestipt te worden dat je merkwaardige verklaringen aflegt over de scholen in je regio. Je geeft aan dat de scholen die het meest nabij je dorp waren de Samarkheil school en de Kochan school waren (CGVS, p. 6). Gepolst of er ook andere scholen meer nabij waren, stelde je dat dit niet het geval was (CGVS, p. 6). Nochtans blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat er ook een school is in Saracha (CGVS, p. 6). Gelet op het feit dat je Saracha voorstelde als een dorp nabij je dorp, waar je zelf ook naartoe ging (CGVS, p. 17), is het des te frappanter dat je niet op de hoogte zou zijn dat ook daar een nabijgelegen school was, die zich dichterbij je dorp bevindt dan de school in Samarkheil. Bovendien is het opmerkelijk dat je niet op de hoogte blijkt of je vrienden of dorpsgenoten naar school gingen. Gepolst of je vrienden had die naar school gingen stel je dat je niet weet of ze naar school gingen, maar dat er wel wat jongens waren die in het dorp woonden en naar de madrassa gingen met je (CGVS, p. 6). Of er mensen van je dorp naar een van de door jou genoemde scholen gingen, weet je niet (CGVS, p. 7). Het is weinig geloofwaardig dat een jongeman niet op de hoogte zou zijn of de mensen in zijn onmiddellijke omgeving al dan niet naar school gingen. De vaststelling dat je aangeeft dit niet te weten, doet de wenkbrauwen fronsen. Deze merkwaardige verklaringen over je eigen scholing en de scholen in je regio werpen een smet op je beweerde levensomstandigheden en herkomst en zetten je algemene geloofwaardigheid op de helling.

Verder dient vastgesteld te worden dat je verklaringen over de taliban in jouw regio er evenzeer toe nopen te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan je beweerde herkomst.

Volgens je verklaringen waren de taliban actief in jouw district. Je stelt dat ze 's nachts of in de namiddag zouden komen (CGVS, p. 19). Ook gaf je aan dat je niet naar school ging omdat je anders door hen lastig gevallen zou worden onderweg naar school (CGVS, p. 6). Gepolst naar wat de taliban deden in je district, gaf je aan dat ze wreed waren en jongens zouden dwingen om hen te vervoegen (CGVS, p. 19), iets waarvan je stelt dat het ook in je dorp gebeurde (CGVS, p. 20). In het licht van deze verklaringen over de aanwezigheid en de activiteiten van de taliban in je regio, is het dan ook bijzonder merkwaardig dat je amper bijkomende informatie over hen kan aanreiken. Uitgenodigd om te vertellen wie de taliban in je regio waren, stelde je dat je ze niet kent, want dat je ze niet kon herkennen omdat ze hun gezichten bedekten (CGVS, p. 19). Gepolst of er bepaalde groepen of commandanten in je regio waren, stelde je dat je hen niet bij naam kent (CGVS, p. 19). Het is straf dat je niet meer informatie kan geven over de identiteit en groeperingen van de taliban in je regio. Ook wat betreft je voorstelling van de rekrutering die gebeurde door de taliban in je regio dient vastgesteld te worden dat je verklaringen geenszins overtuigend zijn. Het feit dat je stelt dat de taliban jongens zouden dwingen om bij hen te gaan (CGVS, p. 19, 20), ligt niet in lijn met de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans geschiedt op grond van familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. In het rapport van Landinfo wordt vermeld dat rekruten veelal worden gemotiveerd omwille van materiële en economische omstandigheden enerzijds en religieuze en culturele omstandigheden anderzijds en dat de taliban doorgaans over voldoende rekruten beschikken. Het is dan ook bedenkelijk dat jij aangeeft dat de taliban jongeren gedwongen namen en stelt niet te weten of er mensen vrijwillig bij hen gingen of niet (CGVS, p. 20). Van de door jou voorgestelde gedwongen rekrutering kan je overigens slechts één weinig overtuigend voorbeeld aanreiken. Je stelt dat Mohammad gedwongen genomen werd door de taliban (CGVS, p. 20). Uitgenodigd om alles te vertellen wat er met Mohammad gebeurde, stel je dat je de rest van zijn verhaal niet kent (CGVS, p. 20). Wanneer hij meegenomen werd, kan je niet zeggen (CGVS, p. 20). Gevraagd wie hem meenam, luidt je antwoord 'de taliban', maar wie precies van de taliban kan je niet nader omschrijven (CGVS, p. 20). Dat je het niet weet omdat je zelf een kind was, vergoelijkt je gebrek aan kennis niet. Eens te meer gezien je zelf aanhaalt dat de taliban aan jou vroegen om hen te vervoegen en dit de reden is waarom je beweert je land verlaten te hebben kan immers verwacht worden dat je op de hoogte zou zijn van soortgelijke gevallen in je regio. Naar waar Mohammad meegenomen werd, is je evenmin bekend (CGVS, p. 20). Voor het overige geef je te kennen niet over verdere voorbeelden te beschikken van de taliban die jongens met dwang meenamen, noch in jouw dorp, noch in andere omliggende dorpen (CGVS, p. 20). Dat je kennis van de taliban in je regio ondanks de door jou voorgestelde activiteiten van de taliban in je regio dergelijke hiaten vertoont en dat je er niet in slaagt om de door jou beweerde activiteiten van de taliban in je regio omstandig toe te lichten, noopt er evenzeer toe te besluiten dat er geen geloof kan worden aan je beweerde herkomst.

Ook dient er op gewezen te worden dat je er niet in slaagt om je leefomstandigheden in Behsud, zonder vader, aannemelijk te maken. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan het door jou beweerde overlijden van je vader. Gelet op het feit dat je er niet in slaagde een geloofwaardig beeld van de taliban in je regio te schetsen, komt ook het relaas dat je schetst, waarbij je vader tot driemaal toe benaderd werd met de boodschap dat jij hen moest vervoegen en de vierde keer vermoord werd, op de helling te staan.

Dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door jou beweerde dood van je vader, blijkt voorts uit het feit dat je amper informatie kan aanreiken over de personen die je vader benaderd zouden hebben. Gevraagd wie je vader benaderde die keer, stel je dat het de taliban waren en dat ze hun gezichten niet aan je zouden tonen (CGVS, p. 22). Gepolst of je hun namen kent of weet wie hun commandant was, meen je dat de taliban dergelijke informatie niet onthouden (CGVS, p. 22). Ook over wie je vader uiteindelijk neerschoot, geef je slechts te kennen dat het de taliban waren en bevestig je dat je niet meer precies weet wie (CGVS, p. 23). Het is weinig overtuigend dat je niet meer informatie kan aanreiken over de belagers van je vader. Het verloop van de door jou geschetste bedreigingen die je vader kreeg is bovendien weinig overtuigend. Telkens werd er aan je vader 'hetzelfde ding' gezegd, dat zijn zoon met hen moest meekomen, waarop hij weigerde en de taliban afdropen (CGVS, p. 22, 23). Uiteindelijk werd hij de vierde keer gedood. Dat je vader in die periode toch keer op keer naar de velden bleef gaan, waar hij telkens met de taliban geconfronteerd werd (CGVS, p. 22, 23), roept vraagtekens op. Eens te meer gezien uit het feit dat je thuis moest blijven blijkt dat hij de situatie ernstig nam (CGSV, p. 22, 23). Dat er geen geloof gehecht kan worden aan de dood van je vader blijkt voorts ook uit je eigen beweerde gedrag in nasleep van de beweerde dood van je vader. Hoewel uit je verklaringen blijkt dat de taliban je vader doodden nadat hij al vier keer weigerde om jou naar hen te sturen, vertoonde je na zijn dood gedrag dat geenszins te rijmen valt met de vrees die hieruit zou moeten voortvloeien, integendeel. Hoewel je meent dat je je huis niet zou verlaten (CGVS, p. 23), blijkt uit je verdere verklaringen dat je toch je huis soms verliet. Zo zou je naar buiten gaan om niet te ver cricket en frisbee te spelen met vrienden (CGVS, p. 24). Ook zou je naar de winkel gaan (CGVS, p. 24). Zelfs nadat je al een keer aangesproken werd door de taliban op weg naar de winkel, ging je nog een tweede keer op weg naar de winkel (CGVS, p. 25). Het is opmerkelijk dat jij als gevisieerd persoon nog naar de winkel zou gaan, eens te meer gezien uit je verklaringen blijkt dat je schoonbroer meestal alles zou brengen (CGVS, p. 25). Dat je nog een jaar in hetzelfde huis bleef wonen zonder toevlucht te zoeken op een andere plaats (CGVS, p. 24), doet evenzeer de wenkbrauwen fronsen. Zeker gezien je verklaringen dat je schoonbroer op een andere plaats woonde (CGVS, p. 9, 24). Gepolst of je daar dan niet terecht kon, zeg je slechts dat je het niet weet (CGVS, p. 24). Indien je daadwerkelijk geconfronteerd geweest zou zijn met de situatie die je beschrijft kan verwacht worden dat er gezocht geweest zou zijn naar een veilig verblijfsalternatief voor jou. Uit je verklaringen blijkt geenszins dat dit gebeurde. De vaststelling dat je eigen gedrag in de nasleep van de beweerde dood van je vader niet te rijmen valt met de beweerde vrees die uit de dood van je vader zou moeten voortvloeien, toont andermaal aan dat er geen geloof gehecht kan worden aan de beweerde dood van je vader.

Ook uit je verklaringen met betrekking tot je schoonbroer, blijkt dat je geen zicht wenst te bieden op je levensomstandigheden. Hoewel je doorheen je verklaringen meent dat je schoonbroer Ghairat na de beweerde dood van je vader de rol van kostwinner op zich nam (CGVS, p. 9, 10), dient vastgesteld te worden dat je verklaringen over hem uiterst summier en niet overtuigend zijn. Je geeft aan niet te weten wat zijn werk was (CGVS, p. 9). Hoewel je zegt dat hij een keer per maand langskwam en daarna zou teruggaan, geef je aan niet te weten naar welke plaats hij terugging (CGVS, p. 9). Je stelt dat je denkt dat hij ergens woonde en werkte, maar waar hij woonde en werkte weet je niet (CGVS, p. 9). Dat jij, die nochtans op andere momenten over zichzelf aangaf dat hij de oudste was en al de verantwoordelijkheid op zijn schouders droeg (CGVS, p. 25), hier niet van op de hoogte zou zijn, is niet ernstig. Gepolst hoe het komt dat je dit niet weet, zeg je dat je het hem niet zou vragen (CGVS, p. 9). Dit vergoelijkt geenszins dat je geen informatie over je schoonbroer aanreikt. Eens te meer gezien je ook aangeeft momenteel nog in contact te staan met je schoonbroer (CGVS, p. 9, 10), kan verwacht worden dat je wel degelijk van dergelijke zaken op de hoogte zou zijn. Hoewel je aangeeft dat je schoonbroer je reis naar Europa regelde en hij alles betaalde, geef je aan niet te weten hoeveel de reis kostte, noch hoe hij aan dit geld kwam (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met het belang om een goed zicht te bieden op je leven en dat van je familie en dat het belangrijk is dat je het zegt als je meer weet over het werk van je schoonbroer en waar hij woont (CGVS, p. 10), blijf je erbij dat je niet weet over zijn werk (CGVS, p. 10). Het doet evenzeer de wenkbrauwen fronsen dat je gevraagd naar de volledige naam van je schoonbroer slechts 'Ghairat' zegt (CGVS, p. 28). Dat je niet weet of er nog iets bij is (CGVS, p. 28), is weinig aannemelijk. Hieruit blijkt evenzeer dat je geen zicht wenst te bieden op je daadwerkelijke situatie in Afghanistan.

Dat je geen zicht wenst te bieden op je daadwerkelijke levensomstandigheden en die van je familie, blijkt voorts uit het feit dat je verklaringen over de woonplaats van je ooms van moederszijde Izat en Hejrat te wensen overlaten. Gevraagd waar ze wonen stel je slechts dat je de naam van het dorp niet kent en dat ze heel ver van jullie wonen (CGVS, p. 11). Je bevestigt dat ze nog in je district, Behsud wonen (CGVS, p. 11). Uitgenodigd om te beschrijven waar ze wonen, zegt je dat je de naam niet kan vertellen want dat je het niet weet en dat je niet weet wat te zeggen (CGVS, p. 11). Mede gelet op je weigerachtigheid om een zicht te geven op je daadwerkelijke situatie en het leven van je vader en je schoonbroer, dient

vastgesteld te worden dat deze beweerde onwetendheid over je ooms allicht veeleer voortkomt uit het feit dat je de daadwerkelijke woonplaatsen van je familie niet wenst te onthullen.

Ook rijzen er enige vraagtekens bij het door jou beweerde profiel van landbouwerszoon. Vooreerst kan al opgemerkt worden dat het ietwat merkwaardig is dat je als oudste zoon die aangeeft dat hij niet naar school ging en gedurende slechts twee tot drie maanden naar de madrassa ging, je vader niet moest helpen op de velden in een overlevingseconomie als Afghanistan (CGVS, p. 5, 6, 7). Wat er ook van zij, je beschrijft een typische dag uit je leven in Afghanistan door te zeggen dat je je vader een maaltijd zou brengen op de velden waar hij aan het werk was (CGVS, p. 5, 7). In het licht hiervan kan dus wel degelijk een aanzienlijke kennis van landbouw van jou verwacht worden. Het is dan ook opmerkelijk dat je landbouwkennis bij momenten weinig overtuigend overkomt. Zo blijkt je niet in staat om correct aan te geven wanneer de maisoogst gebeurde (CGVS, p. 16). Gepolst naar wanneer de maisoogst gebeurde, begin je in eerste instantie over het kweken van mais, om vervolgens toe te geven dat je niet weet wanneer de maisoogst gebeurde (CGVS, p. 16). Gevraagd of de maisoogst gebeurde voor de koude periode in de winter of nadien, zeg je verkeerdelijk dat het na de koude periode gebeurde (CGVS, p. 16, 17). Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt nochtans dat de maisoogst plaatsvindt in oktober. Dat je de oogst van mais niet correct in de tijd kan situeren ondanks het feit dat je mais het gewas was dat je spontaan als eerste vermeldde gevraagd naar wat je vader op de velden deed (CGVS, p. 7), ondermijnt je bewering een landbouwerszoon te zijn ten zeerste. Dat je je gebrek aan kennis toedekt door te zeggen dat je het zelf niet deed, maar dat je vader het deed (CGVS, p. 16), is geen afdoende verklaring voor je onkunde wat dit betreft. Zelfs indien je je enkel bezighield met het brengen van maaltijden naar je vader, is het opmerkelijk dat je dit niet zou weten. Ook je kennis op andere vlakken van het landbouwspectrum stelt teleur. Hoewel je aangaf dat je vader de velden die hij bewerkte huurde, kan je hieromtrent amper informatie aanreiken (CGVS, p. 8). Volgens je verklaringen bewerkte je vader gronden die niet in zijn bezit waren (CGVS, p. 7, 8). Gevraagd naar van wie de velden waren die je vader bewerkte, stel je dat je ze niet persoonlijk kende omdat ze in een ander dorp woonden en omdat je vader met hen omging (CGVS, p. 8). In welk dorp ze woonden, weet je niet (CGVS, p. 8). Het is opmerkelijk dat je hier als oudste zoon niet van op de hoogte zou zijn. Ook dient vastgesteld te worden dat je verklaringen over of je geitjes al dan niet ooit ziek werden weinig overtuigend overkomen. Hiernaar gevraagd zeg je dat je niet weet of ze ziek worden, doodgaan of wat er gebeurde (CGVS, p. 17). Je stelt dat ze hun eigen ding doen en dat jullie jullie eigen ding doen en dat je niet 24 uur bij hen slaapt (CGVS, p. 17). Gelet op het feit dat je aangeeft dat jullie de melk van de geitjes gebruikten (CGVS, p. 8), kan nochtans verwacht worden dat het welzijn van jullie geiten wel degelijk van belang was voor je gezin. Dergelijke verklaringen komen dan ook weinig doorleefd over. Het feit dat je bij de DVZ nog aangaf dat je na de dood van je vader soms de velden ging irrigeren (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 28 oktober 2020, punt 3.5), terwijl je op het CGVS stelde dat de velden terug naar hun eigenaar gingen na de dood van je vader omdat er niemand anders was om er op te werken (CGVS, p. 11), is bovendien allerminst coherent. Voorgaande vaststellingen zetten je bewering een landbouwerszoon te zijn op de helling.

Ook je kennis over de geografie in je regio werpt een schaduw over je beweerde herkomst. Gepolst naar dorpen nabij je dorp, noem je de dorpen Kas, Sopand, Saracha en Sar Pushta (CGVS, p. 17). Je stelt dat je enkel naar deze nabije dorpen geweest bent (CGVS, p. 17). In het licht van deze verklaringen is het dan ook bedenkelijk dat uit je verklaringen blijkt dat je nog niet hoorde van het dorp Arabeya (CGVS, p. 18) en dat je over P(a)itow slechts stelt erover te weten dat het een plaats is, maar dat je er niet ging (CGVS, p. 18). Waar P(a)itow te vinden is weet je niet (CGVS, p. 18). Nochtans blijkt uit de kaarten die toegevoegd werden aan het administratief dossier dat deze twee dorpen in de onmiddellijke omgeving van je dorp en zelfs meer nabij je eigen dorp gelegen zijn dan het dorp Saracha. Dat je Saracha wel zou kennen en er zou heengaan, maar dat je deze andere twee meer nabijgelegen dorpen niet kent, houdt geen steek. Voorts geef je ook aan dat je niet hoorde van het dorp Jowi Yazda en ken je evenmin het dorp Sar Dewal (CGVS, p. 18). Nochtans zijn dit beide dorpen die binnen een straal van 5 kilometer van je eigen dorp liggen. Gevraagd wat je over Rodat weet, geef je te kennen niet te weten wat Rodat is. Het roept vraagtekens op dat je niet zou weten dat Rodat het district is waar je district Behsud aan grenst en waarvan je dorp op slechts een tweetal kilometer afstand gelegen is. De vaststelling dat je verklaringen over de onmiddellijke omgeving van je dorp dergelijke hiaten vertonen, zet je beweerde herkomst wederom op de helling.

Voorts is het bedenkelijk dat je niet op de hoogte bent over een gevecht binnen een familie waarbij mensen gedood werden (CGVS, p. 21). In april 2018 vond in jouw dorp immers een familiedrama plaats waarbij vier broers het huis van hun oom binnendrongen en hem, zijn echtgenote en vier neven doodden. Gelet op het feit dat je spontaan een veiligheidsincident opwerpt dat gebeurde in het verder gelegen Samarkheil district (CGVS, p. 21), is het straf dat je niet op de hoogte bent van een dergelijk incident in je eigen dorp

waarvan verondersteld kan worden dat het met veel ruchtbaarheid gepaard gaat. Voorts is het bevreemdend dat je aangeeft X niet te kennen (CGVS, p. 19). Uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt nochtans dat hij de district chef van Behsud was. Voorgaande vaststellingen nopen er wederom toe te besluiten dat je je beweerde herkomst niet aannemelijk maakt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Behsud gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Behsud heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 8 juni 2021 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Je werd er in de loop van het persoonlijk onderhoud op gewezen dat het belangrijk is om een goed zicht te bieden op je leven en dat van je familie (CGVS, p. 10). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd aan jou verteld dat er op basis van wat je zei nagegaan zou worden of je daadwerkelijk afkomstig bent uit de regio waarvan je zei te komen en of je voldoende zicht geboden hebt op jouw situatie en die van je familie. Er werd aan jou de kans geboden om nog zaken te wijzigen of recht te zetten als je dat wilde (CGVS, p. 27). Je antwoordde hierop door te zeggen dat er niets anders was en dat je vertelde wat er was (CGVS, p. 27).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan voorts niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die

niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 8 juni 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld, ook al heeft uw voogd sindsdien meermaals contact opgenomen met het CGVS. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Uit voorgaande blijkt immers dat u niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Behsud gelegen in de provincie Nangarhar. Evenmin bood u een zicht op uw levensomstandigheden en de situatie van uw familieleden. Aldus dient vastgesteld te worden dat u geen waarheidsgetrouw zicht bood op uw individuele situatie. Gelet hierop blijkt aldus niet dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en

burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van

humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

De kopie van je taskara slaagt er niet in voorgaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat het slechts om een kopie gaat, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Dat je de originele niet kan neerleggen omdat het moeilijk is om die te krijgen en je niet weet hoe ze de originele zouden sturen (CGVS, p. 14), is geen afdoende verklaringen voor het ontbreken ervan. Uit je verklaringen blijkt dat je de hulp van je schoonbroer vroeg om je taskara tot hier te krijgen (CGVS, p. 14). Dat je schoonbroer er wel in zou slagen om jou te helpen bij je reisweg en je naar Europa te sturen, maar er niet in geslaagd zou zijn een originele taskara naar Europa te sturen, kan moeilijk overtuigen. Hoe dan ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Bovendien moet er op gewezen worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van plausible verklaringen kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen te herstellen. De door jou neergelegde kopie van je taskara slaagt er dan ook geenszins in om een nieuw licht te werpen op het feit dat je je beweerde herkomst niet aannemelijk maakte.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Verzoekschrift en stukken

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, met name dat geen geloof wordt gehecht aan zijn regio van herkomst, en tracht deze te weerleggen.

Verzoeker betoogt verder dat de machtsovername door de taliban een nieuw element betreft en het CGVS hem in het licht van deze nieuwe ontwikkelingen in zijn land van herkomst, had moeten horen om hem de kans te geven zijn concrete vrees na deze machtsovername te duiden, ook wanneer er twijfel bestaat over zijn regio van herkomst vermits het hele land door de taliban werd veroverd.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Verzoeker betoogt dat het onmogelijk is terug te keren naar *“even waar in Afghanistan”*. Hij stelt dat de veiligheids- en mensenrechtensituatie in het land sinds de machtsovername van de taliban grondig is gewijzigd en hij meent dat er een vergroot risico is op bedreigingen, foltering, afpersing, ontvoering of moord voor *“verwesterde Afghanen”*. Verzoeker verwijst in dit verband naar en citeert uitgebreid uit landeninformatie, rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en andere bronnen. Hij klaagt aan dat de verwerende partij geen enkele rekening heeft gehouden met zijn profiel, namelijk met het feit dat hij als minderjarige reeds twee jaar in België verblijft en volledig is verwesterd.

Onder verwijzing naar landeninformatie haalt verzoeker vervolgens de algemene situatie in Afghanistan aan, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Er kan volgens hem dan ook niet meer worden gesteld dat hij zich elders in het land zou kunnen vestigen.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker het Nansen-rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van oktober 2021 toe (stuk 3).

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 30 september 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 13 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022;
- COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022;
- EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022;
- EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022.

4. Voorafgaand en rechtspleging

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Verzoeker moet overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aantonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

5.2. Verzoeker verklaart dat hij Afghaan is van Pashtou-origine. In de notities van het persoonlijk onderhoud van 8 juni 2021 wordt als geboortedatum *“31/01/2005”* vermeld. Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud *“ongeveer 15 jaar oud en zeven maanden”* te zijn (NPO, p. 5). Hij diende op 5 augustus 2020 een beschermingsverzoek in, en zou een jaar onderweg zijn geweest. Dit betekent, gelet op de vermelde geboortedatum, dat hij bij vertrek uit Afghanistan veertien jaar oud was. Verzoeker verklaart alsook geboren en getogen te zijn in het dorp Saracha Naglo gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar. Hij stelt Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen aldaar met de taliban die hem wilden rekruteren, hetgeen zijn vader herhaaldelijk weigerde waarna deze laatste door de taliban werd neergeschoten en stierf.

5.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit bezit, doch geen geloof hecht aan zijn voorgehouden regio van herkomst in Afghanistan, met name het district Behsud in de provincie Nangarhar. Om deze reden hecht hij evenmin geloof aan verzoekers vluchtrelaas dat onlosmakelijk is verbonden met zijn beweerde verblijf aldaar.

5.4. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming een kopie van zijn taskara neergelegd.

Vooreerst stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat het slechts gaat om een kopie, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. De commissaris-generaal voegt hieraan toe: *“Dat je de originele niet kan neerleggen omdat het moeilijk is om die te krijgen en je niet weet hoe ze de originele zouden sturen (CGVS, p. 14), is geen afdoende verklaringen voor het ontbreken ervan. Uit je verklaringen blijkt dat je de hulp van je schoonbroer vroeg om je taskara tot hier te krijgen (CGVS, p. 14). Dat je schoonbroer er wel in zou slagen om jou te helpen bij je reisweg en je naar Europa te sturen, maar er niet in geslaagd zou zijn een originele taskara naar Europa te sturen, kan moeilijk overtuigen.”* Verzoeker laat in zijn verzoekschrift deze pertinente bevindingen volledig ongemoeid. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht bemerkt dat er in Afghanistan volgens de beschikbare informatie sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude. Ook officiële documenten zoals een taskara kunnen op frauduleuze wijze worden verkregen of worden nagemaakt. Voorgaande vaststellingen maken dat aan deze (kopie van de) taskara hoe dan ook slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegeschreven.

De Raad moet dan ook vaststellen dat de voorgelegde taskara wegens zijn relatieve bewijswaarde op zich niet volstaat om verzoekers voorgehouden herkomst uit het district Behsud in de provincie Nangarhar, en dus de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas vast te stellen.

Dat de voorgelegde taskara een beperkte bewijswaarde heeft, betekent echter niet dat met dit document geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Dit document maakt deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Het moet dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad zal dus nagaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.5. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal echter op uitgebreide en pertinente wijze vast dat verzoeker middels zijn verklaringen geen duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke regio van herkomst en levensomstandigheden voor zijn komst naar België.

Hij stelt vast dat (i) verzoeker incoherente verklaringen aflegt over het al dan niet naar school gaan in Afghanistan, (ii) de door hem voorgestelde gedwongen rekrutering door de taliban in zijn regio niet overeenkomt met de beschikbare informatie, (iii) geen geloof wordt gehecht aan het beweerde overlijden van verzoekers vader gelet op zijn weinig overtuigende verklaringen over het verloop van de geschetste bedreigingen, hij amper informatie kan aanreiken over de personen die zijn vader zouden hebben benaderd, en zijn gedrag in de nasleep van de beweerde dood van zijn vader niet te rijmen valt met zijn beweerde vrees die uit de dood van zijn vader zou voortvloeien, (iv) verzoekers verklaringen over zijn schoonbroer uiterst summier en niet overtuigend zijn, (v) zijn gebrekkige kennis over zijn ooms langs moederszijde doet vermoeden dat verzoeker de daadwerkelijke woonplaatsen van zijn familie niet wenst te onthullen, (vi) hij zijn profiel als landbouwerszoon niet aannemelijk maakt, gelet op zijn weinig overtuigende en incoherente verklaringen, (vii) zijn verklaringen over zijn onmiddellijke omgeving hiaten vertoont, en (viii) het bedenkelijk is dat verzoeker niet op de hoogte is van een familiedrama in zijn dorp.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.6. Verzoeker benadrukt vooreerst zijn jeugdige leeftijd van veertien jaar op het ogenblik waarop hij Afghanistan verliet en werpt op dat van hem geen encyclopedische kennis mag worden verwacht.

Verzoeker kan in zijn betoog niet zonder meer worden gevolgd. Het gegeven dat verzoeker op veertienjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten, betekent niet dat de kennis die van hem werd verwacht in de bestreden beslissing van een onredelijk hoog niveau is.

Uit het administratief dossier blijkt dat rekening werd gehouden met verzoekers jonge leeftijd en dat hij doorheen zijn gehoor op het CGVS ruim de mogelijkheid kreeg zijn verblijfssituatie toe te lichten. Er werden hem zowel gerichte als open vragen gesteld die hem konden toelaten zijn bekendheid aan te tonen met zijn streek van herkomst en zijn onmiddellijke leefwereld.

Verder meent de Raad dat de minderjarigheid van verzoeker geen reden vormt die kan verhinderen dat hij zijn beweerde herkomst uit en verblijf in het district Behsud tot aan zijn vertrek uit Afghanistan aannemelijk maakt. Ook van personen met een jeugdige leeftijd mag immers worden verwacht dat deze kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Immers, aangezien verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan veertien jaar oud was, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en dat hij kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken over de regio waar hij zou hebben verbleven. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat hierbij uitvoerig werd ingegaan op verzoekers eigen ervaringen. Noch uit het persoonlijk onderhoud noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Nergens blijkt dat van verzoeker werd verwacht dat hij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder zijn beweerde regio van herkomst, een gedetailleerde en "encyclopedische" kennis bezit, zoals voorge-

houden in het verzoekschrift. Wel kan van verzoeker worden verwacht dat hij zijn herinneringen aan zijn eigen persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten en dat daaruit kan blijken dat hij is opgegroeid in het dorp Saracha Naglo waar hij zijn hele leven lang, veertien jaar, zou hebben gewoond tot aan zijn vertrek uit Afghanistan.

Zoals op omstandige en pertinente wijze uiteengezet in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker hier echter niet in.

De in het verzoekschrift aanvoerde argumentatie doet hier niet anders over denken.

5.7. Verzoeker ontkent tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd over zijn scholingsgraad en stelt zowel bij de DVZ als bij het CGVS te hebben verklaard dat hij nooit naar school is geweest. Hij benadrukt dat hij wel aan de madrassa heeft gestudeerd en verwijt de vastgestelde incoherentie aan het CGVS die geen onderscheid zou hebben gemaakt tussen 'school' en 'madrassa'.

De Raad leest in het administratief dossier nochtans dat verzoeker aanvankelijk liet optekenen dat hij vijf jaar naar school ging (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Verzoeker gebruikte hier duidelijk de bewoording 'school' en niet 'madrassa'. Bovendien verklaarde verzoeker voor het CGVS dat hij slechts gedurende twee of drie maanden studeerde aan de madrassa (NPO, p. 6). Vermits de duur van zijn studies evenmin overeenkomt, kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat de vastgestelde incoherentie te wijten is aan de commissaris-generaal die "*alles op een hoopje [gooit]*". Deze gratuite bewering toont niet aan dat de commissaris-generaal zijn verklaringen anders of verkeerd zou hebben begrepen.

Verzoeker werpt voorts op dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle scholen in de regio kan opnoemen. Echter stelt de Raad vast dat dit van verzoeker ook helemaal niet werd verwacht; wel dat hij op de hoogte zou zijn van een meer nabij gelegen school bij zijn dorp dan de twee scholen die hij wel vermeldde. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, is dit niet onredelijk nu dit kennis betreft die in zijn dagelijks leven kan worden opgemerkt. Verzoeker gaat met zijn betoog overigens voorbij aan de vaststelling dat hij niet op de hoogte blijkt of zijn vrienden of dorpsgenoten naar school gingen. Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, is het weinig geloofwaardig dat een jongeman zoals verzoeker niet zou weten of de mensen in zijn onmiddellijke omgeving al dan niet naar school gingen.

De incoherente en weinig geloofwaardige verklaringen over verzoekers eigen scholing en de scholen in zijn regio ondermijnen wel degelijk verzoekers beweerde levensomstandigheden en herkomst.

5.8. Voorts wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de beschikbare objectieve landeninformatie over rekrutering door de taliban, die zich in het administratief dossier bevindt (AD CGVS, map met landeninformatie).

Uit het rapport EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan Recruitment by Armed Groups*" van september 2016, blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt omdat de taliban over voldoende vrijwilligers beschikken. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Daarbij wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Verzoeker geeft doorheen zijn relaas nergens aan dat dit ook maar enigszins het geval zou zijn. Een rekrutering zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving weinig aannemelijk.

De individuele en gedwongen wijze van rekrutering die verzoeker schetst, stemt niet overeen met de manier waarop dergelijke rekrutering zich doorgaans afspeelt. Het gegeven dat er in verzoekers relaas geen van bovenstaande elementen aanwezig zijn, maakt dat dit relaas niet overtuigend.

Ook acht de commissaris-generaal het opmerkelijk dat verzoeker amper informatie kan geven over de identiteit en groeperingen van de taliban in zijn regio.

Door in zijn verzoekschrift louter te volharden in eerder afgelegde verklaringen en de gedane bevindingen van de commissaris-generaal tegen te spreken en te bekritisieren, brengt verzoeker geen concrete en geïndividualiseerde elementen bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Verzoeker brengt evenmin andersluidende informatie bij die hier anders over kan doen denken. Hij reikt aldus geen concrete, geloofwaardige en zwaarwichtige elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn persoonlijk situatie afwijkt van de algemene gang van zaken en waardoor alsnog aannemelijk kan worden gemaakt dat een gedwongen rekrutering heeft plaatsgevonden.

Zijn gebrekkige verklaringen kunnen evenmin worden verschoond door de traumatische ervaringen die hij beweert te hebben meegemaakt. Van verzoeker die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat

hij in staat is een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat hij eensluidende, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de levensomstandigheden in zijn regio van herkomst, ook al hebben de voorgevallen gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. De aanwezigheid van de taliban in zijn dorp betreft een bepalende ervaring in het leven van verzoeker waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat zijn hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit het administratief dossier niet blijken dat traumatische ervaringen hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Het gehoorverslag duidt immers aan dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om duidelijke verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien heeft verzoeker geen melding gemaakt van enig probleem waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

5.9. De commissaris-generaal motiveert voorts op omstandige wijze dat verzoeker er niet in slaagt zijn leefomstandigheden in Behsud, zonder vader, aannemelijk te maken:

“Er kan immers geen geloof gehecht worden aan het door jou beweerde overlijden van je vader. Gelet op het feit dat je er niet in slaagde een geloofwaardig beeld van de taliban in je regio te schetsen, komt ook het relaas dat je schetst, waarbij je vader tot driemaal toe benaderd werd met de boodschap dat jij hen moest vervoegen en de vierde keer vermoord werd, op de helling te staan. Dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door jou beweerde dood van je vader, blijkt voorts uit het feit dat je amper informatie kan aanreiken over de personen die je vader benaderd zouden hebben. Gevraagd wie je vader benaderde die keer, stel je dat het de taliban waren en dat ze hun gezichten niet aan je zouden tonen (CGVS, p. 22). Gepolst of je hun namen kent of weet wie hun commandant was, meen je dat de taliban dergelijke informatie niet onthulden (CGVS, p. 22). Ook over wie je vader uiteindelijk neerschoot, geef je slechts te kennen dat het de taliban waren en bevestig je dat je niet meer precies weet wie (CGVS, p. 23). Het is weinig overtuigend dat je niet meer informatie kan aanreiken over de belagers van je vader. Het verloop van de door jou geschetste bedreigingen die je vader kreeg is bovendien weinig overtuigend. Telkens werd er aan je vader ‘hetzelfde ding’ gezegd, dat zijn zoon met hen moest meekomen, waarop hij weigerde en de taliban afdropen (CGVS, p. 22, 23). Uiteindelijk werd hij de vierde keer gedood. Dat je vader in die periode toch keer op keer naar de velden bleef gaan, waar hij telkens met de taliban geconfronteerd werd (CGVS, p. 22, 23), roept vraagtekens op. Eens te meer gezien uit het feit dat je thuis moest blijven blijkt dat hij de situatie ernstig nam (CGSV, p. 22, 23). Dat er geen geloof gehecht kan worden aan de dood van je vader blijkt voorts ook uit je eigen beweerde gedrag in nasleep van de beweerde dood van je vader. Hoewel uit je verklaringen blijkt dat de taliban je vader doodden nadat hij al vier keer weigerde om jou naar hen te sturen, vertoonde je na zijn dood gedrag dat geenszins te rijmen valt met de vrees die hieruit zou moeten voortvloeien, integendeel. Hoewel je meent dat je je huis niet zou verlaten (CGVS, p. 23), blijkt uit je verdere verklaringen dat je toch je huis soms verliet. Zo zou je naar buiten gaan om niet te ver cricket en frisbee te spelen met vrienden (CGVS, p. 24). Ook zou je naar de winkel gaan (CGVS, p. 24). Zelfs nadat je al een keer aangesproken werd door de taliban op weg naar de winkel, ging je nog een tweede keer op weg naar de winkel (CGVS, p. 25). Het is opmerkelijk dat jij als geviseerd persoon nog naar de winkel zou gaan, eens te meer gezien uit je verklaringen blijkt dat je schoonbroer meestal alles zou brengen (CGVS, p. 25). Dat je nog een jaar in hetzelfde huis bleef wonen zonder toevlucht te zoeken op een andere plaats (CGVS, p. 24), doet evenzeer de wenkbrauwen fronsen. Zeker gezien je verklaringen dat je schoonbroer op een andere plaats woonde (CGVS, p. 9, 24). Gepolst of je daar dan niet terecht kon, zeg je slechts dat je het niet weet (CGVS, p. 24). Indien je daadwerkelijk geconfronteerd geweest zou zijn met de situatie die je beschrijft kan verwacht worden dat er gezocht geweest zou zijn naar een veilig verblijfsalternatief voor jou. Uit je verklaringen blijkt geenszins dat dit gebeurde. De vaststelling dat je eigen gedrag in de nasleep van de beweerde dood van je vader niet te rijmen valt met de beweerde vrees die uit de dood van je vader zou moeten voortvloeien, toont andermaal aan dat er geen geloof gehecht kan worden aan de beweerde dood van je vader.”

De loutere kritiek in voorliggend verzoekschrift dat deze motivering een zeer subjectieve appreciatie is, werpt geen ander licht op voorgaande pertinente vaststellingen, te meer daar deze kritiek feitelijke grondslag ontbeert aangezien de voorgaande appreciatie wel degelijk ruimschoots steun vindt in de eigen verklaringen van verzoeker en de door hem geschetste omstandigheden. Met dergelijk verweer brengt verzoeker geen concrete elementen bij die de betreffende motieven van de commissaris-generaal in een ander daglicht stellen.

Ter vergoelijking voor de beperkte informatie die hij aanreikt over de personen die zijn vader zouden hebben benaderd, argumenteert verzoeker dat hij nog kind was en het binnen de Afghaanse cultuur niet de gewoonte is om dergelijke serieuze zaken met kinderen te bespreken. Verzoeker weet echter niet te

overtuigen. Weten wie de belagers van zijn vader waren, is immers essentieel om zijn vrees correct te kunnen inschatten. De vaststelling dat verzoeker, als oudste zoon binnen een tribale Afghaanse maatschappij die alle verantwoordelijkheid droeg (NPO, p. 25), zich niet de moeite heeft getroost zich hier verder naar te informeren, getuigt van een laconieke houding en wijst niet alleen op een desinteresse in het lot van zijn vader maar ook in zijn eigen problemen. De reden waarom zijn vader werd gedood, was immers omdat hij had geweigerd verzoeker te laten toetreden tot de taliban, de reden ook waarom hij beweert zijn land te hebben verlaten. De vaststelling dat verzoeker dermate weinig op de hoogte is van de belagers van zijn vader die het overigens ook op hem hebben gemunt, zet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder op de helling.

Verzoeker gaat met zijn betoog verder volledig voorbij aan de gedane bevindingen van de commissaris-generaal omtrent het gedrag van zijn vader en zijn eigen gedrag in nasleep van de beweerde dood van zijn vader. Deze motieven zijn pertinent en blijven zonder meer overeind nu deze door verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze worden betwist, laat staan ontkracht.

5.10. Ook uit zijn verklaringen met betrekking tot zijn schoonbroer, blijkt dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op zijn levensomstandigheden. De commissaris-generaal motiveert terdege: *“Hoewel je doorheen je verklaringen meent dat je schoonbroer G.(...) na de beweerde dood van je vader de rol van kostwinner op zich nam (CGVS, p. 9, 10), dient vastgesteld te worden dat je verklaringen over hem uiterst summier en niet overtuigend zijn. Je geeft aan niet te weten wat zijn werk was (CGVS, p. 9). Hoewel je zegt dat hij een keer per maand langskwam en daarna zou teruggaan, geef je aan niet te weten naar welke plaats hij terugging (CGVS, p. 9). Je stelt dat je denkt dat hij ergens woonde en werkte, maar waar hij woonde en werkte weet je niet (CGVS, p. 9). Dat jij, die nochtans op andere momenten over zichzelf aangaf dat hij de oudste was en al de verantwoordelijkheid op zijn schouders droeg (CGVS, p. 25), hier niet van op de hoogte zou zijn, is niet ernstig. Gepolst hoe het komt dat je dit niet weet, zeg je dat je het hem niet zou vragen (CGVS, p. 9). Dit vergoelijkt geenszins dat je geen informatie over je schoonbroer aanreikt. Eens te meer gezien je ook aangeeft momenteel nog in contact te staan met je schoonbroer (CGVS, p. 9, 10), kan verwacht worden dat je wel degelijk van dergelijke zaken op de hoogte zou zijn. Hoewel je aangeeft dat je schoonbroer je reis naar Europa regelde en hij alles betaalde, geef je aan niet te weten hoeveel de reis kostte, noch hoe hij aan dit geld kwam (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met het belang om een goed zicht te bieden op je leven en dat van je familie en dat het belangrijk is dat je het zegt als je meer weet over het werk van je schoonbroer en waar hij woont (CGVS, p. 10), blijf je erbij dat je niet weet over zijn werk (CGVS, p. 10). Het doet evenzeer de wenkbrauwen fronsen dat je gevraagd naar de volledige naam van je schoonbroer slechts ‘G.(...)’ zegt (CGVS, p. 28). Dat je niet weet of er nog iets bij is (CGVS, p. 28), is weinig aannemelijk. Hieruit blijkt evenzeer dat je geen zicht wenst te bieden op je daadwerkelijke situatie in Afghanistan.”*

Door louter te stellen dat zijn schoonbroer niet veel details deelde over zijn werk en het ook niet zijn plaats was om hem hierover uit te horen, slaagt hij er niet in hier anders over te doen denken. Dat verzoeker, als oudste zoon die alle verantwoordelijkheid op zijn schouders zou hebben gedragen, niet wist waar zijn schoonbroer G. woonde en werkte terwijl G. de rol van kostwinner op zich nam, is niet geloofwaardig, net zo min als zou verzoeker niet hebben geweten hoe zijn schoonbroer zijn reis naar Europa bekostigde. Verzoeker kon zelfs niet de volledige naam van zijn schoonbroer opgeven. In de mate dat kan worden aangenomen dat men in Afghanistan doorgaans maar één naam gebruikt om iemand aan te spreken en niet zijn volledige naam, verklaart dit nog niet waarom verzoeker volledig onbekend was met de volledige naam van zijn schoonbroer.

5.11. In de bestreden beslissing wordt voorts op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker zijn profiel als landbouwerszoon niet aannemelijk maakt: *“Ook rijzen er enige vraagtekens bij het door jou beweerde profiel van landbouwerszoon. Vooreerst kan al opgemerkt worden dat het ietwat merkwaardig is dat je als oudste zoon die aangeeft dat hij niet naar school ging en gedurende slechts twee tot drie maanden naar de madrassa ging, je vader niet moest helpen op de velden in een overlevingseconomie als Afghanistan (CGVS, p. 5, 6, 7). Wat er ook van zij, je beschrijft een typische dag uit je leven in Afghanistan door te zeggen dat je je vader een maaltijd zou brengen op de velden waar hij aan het werk was (CGVS, p. 5, 7). In het licht hiervan kan dus wel degelijk een aanzienlijke kennis van landbouw van jou verwacht worden. Het is dan ook opmerkelijk dat je landbouwkennis bij momenten weinig overtuigend overkomt. Zo blijkt je niet in staat om correct aan te geven wanneer de maisoogst gebeurde (CGVS, p. 16). Gepolst naar wanneer de maisoogst gebeurde, begin je in eerste instantie over het kweken van mais, om vervolgens toe te geven dat je niet weet wanneer de maisoogst gebeurde (CGVS, p. 16). Gevraagd of de maisoogst gebeurde voor de koude periode in de winter of nadien, zeg je verkeerdelijk dat het na de koude periode gebeurde (CGVS, p. 16, 17). Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt*

nochtans dat de maisoogst plaatsvindt in oktober. Dat je de oogst van mais niet correct in de tijd kan situeren ondanks het feit dat je mais het gewas was dat je spontaan als eerste vermeldde gevraagd naar wat je vader op de velden deed (CGVS, p. 7), ondermijnt je bewering een landbouwerszoon te zijn ten zeerste. Dat je je gebrek aan kennis toedekt door te zeggen dat je het zelf niet deed, maar dat je vader het deed (CGVS, p. 16), is geen afdoende verklaring voor je onkunde wat dit betreft. Zelfs indien je je enkel bezighield met het brengen van maaltijden naar je vader, is het opmerkelijk dat je dit niet zou weten. Ook je kennis op andere vlakken van het landbouwspectrum stelt teleur. Hoewel je aangaf dat je vader de velden die hij bewerkte huurde, kan je hieromtrent amper informatie aanreiken (CGVS, p. 8). Volgens je verklaringen bewerkte je vader gronden die niet in zijn bezit waren (CGVS, p. 7, 8). Gevraagd naar van wie de velden waren die je vader bewerkte, stel je dat je ze niet persoonlijk kende omdat ze in een ander dorp woonden en omdat je vader met hen omging (CGVS, p. 8). In welk dorp ze woonden, weet je niet (CGVS, p. 8). Het is opmerkelijk dat je hier als oudste zoon niet van op de hoogte zou zijn. Ook dient vastgesteld te worden dat je verklaringen over of je geitjes al dan niet ooit ziek werden weinig overtuigend overkomen. Hiernaar gevraagd zeg je dat je niet weet of ze ziek worden, doodgaan of wat er gebeurde (CGVS, p. 17). Je stelt dat ze hun eigen ding doen en dat jullie jullie eigen ding doen en dat je niet 24 uur bij hen slaapt (CGVS, p. 17). Gelet op het feit dat je aangeeft dat jullie de melk van de geitjes gebruikten (CGVS, p. 8), kan nochtans verwacht worden dat het welzijn van jullie geiten wel degelijk van belang was voor je gezin. Dergelijke verklaringen komen dan ook weinig doorleefd over. Het feit dat je bij de DVZ nog aangaf dat je na de dood van je vader soms de velden ging irrigeren (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 28 oktober 2020, punt 3.5), terwijl je op het CGVS stelde dat de velden terug naar hun eigenaar gingen na de dood van je vader omdat er niemand anders was om er op te werken (CGVS, p. 11), is bovendien allerminst coherent. Voorgaande vaststellingen zetten je bewering een landbouwerszoon te zijn op de helling.”

Door louter te herhalen dat hij slechts eten bracht naar zijn vader, maar zelf niet op het land werkte, brengt hij geen concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht plaatsen. Zelfs al zou verzoeker niet zelf op het land hebben gewerkt – wat als oudste zoon die niet naar school ging overigens reeds weinig geloofwaardig overkomt in een overlevingseconomie als Afghanistan – mag redelijkerwijze toch worden verwacht dat hij enige kennis van landbouw bezit, te meer hij verklaart dagelijks eten naar zijn vader te hebben gebracht (NPO, p. 5). In dit opzicht is het niet geloofwaardig dat verzoeker niet correct kon aangeven wanneer de maisoogst gebeurde. Dit betreft immers kennis die in zijn dagelijks leven kan worden opgemerkt zonder zelf landbouwactiviteiten te hebben uitgevoerd. Hetzelfde geldt waar wordt vastgesteld dat hij evenmin wist wie de eigenaar was van de velden die zijn vader bewerkte en hij maar weinig kon vertellen over de geitjes die zij zouden hebben gehad. Verzoekers kennis is uitermate summier en geeft geen blijk van een doorleefde ervaring van iemand die opgroeide in een ruraal gebied bij een familie die leeft van de opbrengst van hun landbouw.

Verzoeker legde bovendien nog incoherente verklaringen af over wat er met de velden gebeurde na de dood van zijn vader. Hij laat deze bevindingen van de commissaris-generaal geheel ongemoeid.

5.12. Verzoekers verklaringen over de onmiddellijke omgeving van zijn dorp vertonen verder opmerkelijke hiaten: *“Ook je kennis over de geografie in je regio werpt een schaduw over je beweerde herkomst. Gepolst naar dorpen nabij je dorp, noem je de dorpen Kas, Sopand, Saracha en Sar Pushta (CGVS, p. 17). Je stelt dat je enkel naar deze nabije dorpen geweest bent (CGVS, p. 17). In het licht van deze verklaringen is het dan ook bedenkelijk dat uit je verklaringen blijkt dat je nog niet hoorde van het dorp Arabeya (CGVS, p. 18) en dat je over P(a)itow slechts stelt erover te weten dat het een plaats is, maar dat je er niet ging (CGVS, p. 18). Waar P(a)itow te vinden is weet je niet (CGVS, p. 18). Nochtans blijkt uit de kaarten die toegevoegd werden aan het administratief dossier dat deze twee dorpen in de onmiddellijke omgeving van je dorp en zelfs meer nabij je eigen dorp gelegen zijn dan het dorp Saracha. Dat je Saracha wel zou kennen en er zou heengaan, maar dat je deze andere twee meer nabijgelegen dorpen niet kent, houdt geen steek. Voorts geef je ook aan dat je niet hoorde van het dorp Jowi Yazda en ken je evenmin het dorp Sar Dewal (CGVS, p. 18). Nochtans zijn dit beide dorpen die binnen een straal van 5 kilometer van je eigen dorp liggen. Gevraagd wat je over Rodat weet, geef je te kennen niet te weten wat Rodat is. Het roept vraagtekens op dat je niet zou weten dat Rodat het district is waar je district Behsud aan grenst en waarvan je dorp op slechts een tweetal kilometer afstand gelegen is. De vaststelling dat je verklaringen over de onmiddellijke omgeving van je dorp dergelijke hiaten vertonen, zet je beweerde herkomst wederom op de helling.”*

De uitleg dat hij heeft gesproken over de dorpen die hij kende en waar hij zelf is geweest, overtuigt niet. Het is immers niet ernstig dat verzoeker op bepaalde punten theoretisch kon antwoorden, zoals de dorpen Kas, Sopand, Saracha en Sar Pushta opsommen (NPO, p. 17), maar dat hij dan nagenoeg onbekend is met het dorp Arabeya en P(a)itow (NPO, p. 18) terwijl deze twee dorpen in de onmiddellijke omgeving

van zijn dorp liggen en zelfs meer nabij zijn eigen dorp dan het dorp Saracha (zie kaarten in de map met landeninformatie). De kennis die verzoeker hier tentoonspreidt, komt dan ook ingestudeerd over. Het gegeven dat het dorp van verzoeker niet volledig worden genoemd op de kaarten waarnaar de commissaris-generaal verwijst, doet hier geen afbreuk aan.

De bewering dat verzoeker geen scholing genoot, moet gelet op zijn weinig eensluidende verklaringen over het al dan niet naar school gaan in Afghanistan en zijn ongeloofwaardig profiel als landbouwerszoon (zie hoger), danig worden gerelativeerd. Los daarvan, ook van een ongeschoold persoon kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met diens eigen leven. De Raad benadrukt dat het feit niet geschoold te zijn, niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast, minstens wordt dit niet aangetoond, of verzoeker zou verhinderen zijn persoonlijk wedervaren op eenduidige wijze weer te geven.

5.13. De commissaris-generaal duidt voorts nog als volgt: *“Voorts is het bedenkelijk dat je niet op de hoogte bent over een gevecht binnen een familie waarbij mensen gedood werden (CGVS, p. 21). In april 2018 vond in jouw dorp immers een familiedrama plaats waarbij vier broers het huis van hun oom binnendrongen en hem, zijn echtgenote en vier neven doodden. Gelet op het feit dat je spontaan een veiligheidsincident opwerpt dat gebeurde in het verder gelegen Samarkheil district (CGVS, p. 21), is het straf dat je niet op de hoogte bent van een dergelijk incident in je eigen dorp waarvan verondersteld kan worden dat het met veel ruchtbaarheid gepaard gaat. Voorts is het bevreemdend dat je aangeeft Mohammad Sediq Dawlatzai niet te kennen (CGVS, p. 19). Uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt nochtans dat hij de district chef van Behsud was. Voorgaande vaststellingen nopen er wederom toe te besluiten dat je je beweerde herkomst niet aannemelijk maakt.”*

Verzoeker laat ook deze vaststelling geheel ongemoeid.

5.14. De voorgelegde taskara, die zoals besproken enkel een zeer relatieve bewijswaarde heeft, wordt aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, volledige en aannemelijke verklaringen inzake verzoekers beweerd verblijf in Saracha Naglo in het district Behsud van de provincie Nangarhar tot zijn vertrek uit Afghanistan.

Dit document en de kennis die hij wel tentoonspreidt wegen geenszins op tegen de talrijke onwetendheden over elementaire aspecten van zijn eigen onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld. De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers herkomst, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. Ze blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad integraal overgenomen.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke herkomst, levensomstandigheden en situatie van zijn familieleden voor zijn vertrek naar België.

Bijgevolg moet worden besloten dat aan verzoekers vluchtmotieven, die onlosmakelijk zijn verbonden met zijn beweerd verblijf in Afghanistan tot aan zijn vertrek naar België, geen geloof kan worden gehecht.

5.15. Verzoeker vestigt voorts de aandacht op het feit dat hij reeds twee jaar in België verblijft en betoogt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan door de taliban als ‘verwesterd’ zal worden beschouwd.

De Raad benadrukt in deze dat verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist, noch zijn leeftijd.

De Raad zal vervolgens nagaan of verzoeker daadwerkelijk is verwesterd dan wel bij terugkeer naar Afghanistan een verwestering zal worden toegeschreven, alsook nagaan of ten aanzien van hem omwille van een (toegeschreven) verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

5.16. Vooreerst, in zoverre zou worden geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, volstaat aldus niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een

religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011 in de zaak *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* (par. 275) en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *'to play the game'*.

5.17. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd bij verzoekschrift en aanvullende nota.

5.18. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-facto-regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*" januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-facto-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-facto-regeringen. Bij de machtsovername heeft de de-facto-regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31). Deze de-facto-regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-facto-ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachten-behandeling en handavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-facto-ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-facto-ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-facto-ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesaties*" (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30 en EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA "*Afghanistan security situation*" van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samen-

hangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *“amr bil-maruf”* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (zie voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *“Country guidance: Afghanistan”*, april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen twintig jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (zie voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan”*, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto-talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-facto-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een

kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-facto-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (zie voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

5.19. Het voorgaande in acht genomen oordeelt de Raad dat uit de objectieve landeninformatie niet blijkt dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa ipso facto een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verder zal niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert daadverwerkelijk verwesterd zijn dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Voorts geeft de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet aan dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Gelet op de beschikbare landeninformatie, moet bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is, rekening worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, de regio van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *“Guidance Note: Afghanistan”* van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van Afghaanse terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”* van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om te worden beschouwd als verwesterd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling

van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (EUAA “*Afghanistan Guidance Note*” van april 2022, p. 49).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet in concreto aannemelijk worden gemaakt. Daarbij komt het aan verzoeker toe om aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten vervolgens zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

5.20. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing wordt ingegaan op de vraag of een mogelijke gepercipieerde verwestering in hoofde van verzoeker aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging voor de taliban. Daarbij wordt vastgesteld dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij als zal worden gepercipieerd verwesterd en om deze reden bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Verzoeker werd evenwel enkel door het CGVS gehoord op 8 juni 2021 maar niet meer na de machts-overname door de taliban in augustus 2021. De bestreden beslissing werd een jaar laten genomen op 28 juni 2022. In de bestreden beslissing wordt erkend dat door deze machtsovername een nieuwe situatie in Afghanistan is ontstaan doch de commissaris-generaal meent dat indien verzoekers situatie dermate is gewijzigd dat hij hierdoor een nood aan internationale bescherming zou hebben, er redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS waarbij wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker geen enkel concreet element heeft meegedeeld ook al heeft zijn voogd sinds die machtsovername meermaals contact opgenomen met het CGVS.

De Raad is evenwel van oordeel dat de graad van medewerking, bewijslast en verantwoordelijkheid in hoofde van een verzoeker moet worden beoordeeld in het licht van zijn individuele omstandigheden. Van een minderjarige verzoeker kan immers niet dezelfde graad van medewerking en verantwoordelijkheid worden verwacht als van een meerderjarige verzoeker. De UNHCR “*Guidelines on international protection no. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*”, paragraaf 73, wijzen er terecht op dat voor beschermingsverzoeken van kinderen het nodig kan zijn dat een asielautoriteit een grotere bewijslast op zich neemt, vooral wanneer het een niet-begeleide minderjarige betreft, quod in casu.

Daarenboven, het gegeven dat verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing niet (meer) heeft geduid welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 op zijn eigen persoonlijke situatie heeft gehad, neemt niet weg dat deze persoonlijke situatie sinds het nemen van de bestreden beslissing van 28 juni 2022 nog steeds kan evolueren.

Verzoeker, die niet meer werd gehoord sinds de machtsovername door de taliban en rekening houdend met zijn minderjarigheid, moet aldus de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen hetzij per verzoekschrift, per aanvullende nota of op de terechtzitting, zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming kan gebeuren.

Zoals reeds aangestipt in punt 4.1., is de Raad ertoe gehouden een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118).

5.21. In casu blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat, gelet op zijn verklaringen, verzoeker bij het verlaten van Afghanistan in 2019 slechts veertien jaar oud was. Hij was een jaar onderweg en verblijft sinds augustus 2020 in België. Verzoeker bevindt zich reeds drie jaar buiten Afghanistan. Hij heeft heden de leeftijd van zeventien jaar. Zoals reeds gesteld, wordt verzoekers leeftijd niet betwist.

Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij, na het volgen van onthaalonderwijs voor anderstalige kinderen (OKAN), recent en met overtuiging is begonnen aan een opleiding bejaardenverzorging. Sinds drie maanden, dit is 11 juli 2022, is verzoeker gehuisvest in een project van begeleid zelfstandig wonen. Hij verklaart samen te wonen met een jonge vrouw van twintig jaar oud. Deze informatie wordt bevestigd door zijn begeleider, die ter terechtzitting aanwezig is in de plaats van verzoekers voogd, die op dat moment in het buitenland verbleef.

Hoewel uit de EUAA Guidance nota inzake Afghanistan blijkt dat de regio van herkomst en familieomstandigheden risicobepalende factoren kunnen zijn, sluit dit niet uit dat in bepaalde gevallen het gebrek aan een duidelijk zicht op de regio van herkomst en familieomstandigheden niet opweegt tegen andere risicobepalende factoren die in een individueel geval aanwezig kunnen zijn, quod in casu.

De Raad meent dat in dit geval niet kan worden uitgesloten dat verzoeker een verwestering zal worden toegeschreven. Er kan geen abstractie worden gemaakt van elementen eigen aan verzoeker, met name het feit dat hij op de jonge leeftijd van veertien jaar als minderjarige Afghanistan heeft verlaten, zijn afwezigheid van drie jaar uit Afghanistan, zijn verblijf van twee jaar in de Belgische samenleving, en het gegeven dat hij heden zeventien jaar oud is.

Gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België, heeft verzoeker een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Dit uit zich in verzoekers geval in het gegeven dat hij, als jongeman, bewust kiest voor de opleiding bejaardenverzorging alsook in het gegeven dat hij deelneemt aan een project van begeleid zelfstandig wonen waarbij hij samenwoont met een jonge vrouw van twintig jaar, die zijn moeder noch zus is en met wie hij niet gehuwd is.

Daargelaten de vraag of hij daadwerkelijk verwesterd is en westerse waarden en normen volledig heeft geïnternaliseerd, geeft verzoeker door deze keuzes in zijn leven blijk van een zekere openheid ten aanzien van westerse waarden en normen, waarbij een strikte scheiding tussen mannen en vrouwen alsook traditionele genderrollen voor hem niet (langer) aan de orde zijn. Dit zijn keuzes die voor een Afghaanse jongen in de huidige strikt conservatieve en extreme patriarchale samenleving onder het taliban-regime zeer opvallend zijn en niet onopgemerkt zullen blijven in de Afghaanse gemeenschap.

Gelet op deze keuzes en zijn openheid voor westerse waarden en normen en zijn loskoppeling van het traditionele genderverwachtingspatroon voor Afghaanse mannen, kan worden aangenomen dat hij zijn keuzes alsook zijn gedragingen en kenmerken die daaruit voortvloeien, niet steeds zal kunnen verbergen wanneer hij bij terugkeer naar Afghanistan zou trachten traditionele gebruiken en normen opnieuw in acht te nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich mee dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die heden door de talibanautoriteiten zijn uitgevaardigd zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die hoger reeds werd besproken.

De Raad stipt hierbij aan dat uit deze landeninformatie blijkt dat personen die als 'verwesterd' worden beschouwd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging daar de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen. Gelet op zijn jonge leeftijd, meent de Raad dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt waarbij niet kan worden uitgesloten dat hij niet steeds de nodige reflexen zal hebben om het 'spel' te spelen.

De omstandigheid dat geen duidelijk zicht wordt verschaft op verzoekers eerdere verblijfplaatsen, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Ongeacht waar verzoeker voor zijn komst naar België in Afghanistan verbleef, blijven voorgaande vaststellingen overeind.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat de verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met zijn profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

5.22. Gelet op het geheel dat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn jonge leeftijd en zijn individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het talibanregime, alsook het beginsel van het hoger belang van het kind indachtig en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten, is de Raad van oordeel dat in hoofdzaak van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA Country Guidance (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de straffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA Country Guidance concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

5.23. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.24 Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES